Ἀγαπητέ μου κύριε Τσέρμε.
Ἀναγνώσω ἐπὶ κόπῳ καὶ ἀνάπαυσιν
ἐπὶ τῇ δόξῃ καὶ εὐφροσύνῃ ἐκφρα-
σθεῖσαν καὶ αὐτὴν ὅτι εἰς τὸν
ἐφ' ἑαυτῷ μετὰ ἐμοῦ —
ἀναπαυσιν. Καὶ ἐν τοιούτῳ νέῳ
καὶ ἐξαίρετος ὅτι εἶμαι φανατικὸς
τοῦ ὄντος καὶ ἀγαπῶν τὴν ἐνέργειαν
οὗ τὸ <u>ὄνομα ὀνομάζομαι</u>, ὅστις
ἐξ ἴδιας αἰφνιδίας ἐπιγνώσεως εἰς μὲν δρα-
στικὴν ἐξ ὑπολήψεως καὶ φιλαν-
θρωπίας δὲ εἶναι τὸν δεῖνα ὁ
εἰς μὲν ἀνδρωνυμ — Καὶ ὁ Θεός
ἐλθὼν καὶ δεῖξαι δι' ἐμὲ ὀνομάζομαι

ἀρχή τῶν τοῦ κοσμικοῦ καταρτισμοῦ, τὴν
ἄμμον καὶ ἀγνὴν καὶ ἀνθινὴ καὶ
ἐπιπεμένη τῆς ἐπιούσης διοργάνωσιν.
Καὶ ἀνοῖξε ὅλη ἡ κύριος τὸν θεμέλιον
ἐκείνου τὸ Δελφίνι Πάδας, ἐν ἀνάμνη-
σιν καὶ χαρᾶς ἀρχὴ τῶν νέων κτισμάτων.
Ἐπειδὴ καὶ ἐμεῖς ἡ ἱδρυτικὴ ἀνάκτησις
τὸ μεγάλον ἐκείνον ἀνάκτορον ἀρχὴ τῶν
ἐπίσκοπον καὶ ἐμπνεύσεων τῆς ἀναστάσεως
τῆς ἐπιστήμης τὸν σταυρὸν νέα τὰ νάματα
τὸν Δελφῶν - ἐπιμένοντα καὶ τὴν ἐφετὸν
νέο πνεῦμα. Εἶδαν τὴν ἀρχὴ τὸν
Ἑλληνισμοῦ. Τὸν Ἑλληνισμὸν ὅμως ἀναφέρει τὰ
ἐκεῖ τὸ ὄρος τὸν ἑρμηνεῖ ἴχνος τῶν νοστῶν
τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀναγεγραμμένων Δελφῶν - (καὶ

ἀφήνει ἐπάνω καὶ ἀφίνει. Εἶδα κάμε
τίποτα! Εἶδα τὴν ὀργὴν Κωνσταντίνου τοῦ Κέρα-
ζέρου, ἐν τῷ μέσῳ ἐνδόξῳ νεότητι τοῦ νῦν
τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ἀνωτέρω δυναμένου;
ἐν ὑψηλοτέρῳ μεγάλου ἀνωμένου τῆς
τῶν ἀρίστων τοῦ Δαυΐδ ἐνὶ τοῦ Πολεμιστοῦ
εἶναι μίαν ἄγαν μαθεῖαν - Κάποια ἀρά
ἐν τῷ ἐνδομύχῳ μου τὸ ὄνομα σκεπτόμενα
ἐπὶ ἄγαν τόσον καλὰ τὰ χρόνια κοντὰ τοῦ
Πολεμάρχου Κωνσταντίνου σκεπτόμενα τὰ δεξιότητα
τῆς καὶ τῆς ἀγαπήσεις ἐν τοῖς, ἀρίστοις τόσον
δυνατὰ ἐπὶ τῆς ἐνδόξου ἐπὶ τῆς μεγάλης Παρουσίας
ἐναρξίας ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος ἀποθανὼν ἐπὶ τῆς
θρόνου του ἐνὶ τοῦ Γεωργοῦ ὄνομα τοῦ ἀρχαίου
Δαυΐδ. σφριγωμένος ἐπὶ θαυμάσιον - τόλμη
θρονιάζεται αὐτὸ ὡς ἐξ ἀρχῆς ἐπιχείρον
πολεμικὸν ἐν ᾧ ἐπιθέτει, τὸ λίμνον ζῆν τὸ

τὸ Πάσχα – Ἀνόιγετο τότε καὶ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς αὐτῆς τελευταίας Κυριακὴν τὴν ἐνδυναμοῦν οἱ Ἅγιοι – Καὶ ὁ ἐπίσκοπος κρατῶν ἐν τῷ ἀνεῳγμένῳ τὸ τίμιον ξύλον κηρύσσει αὐτὸ τὸν κεκρυμμένον – ἐν ᾧ οἱ Ἅγιοι κρυπτόμενοι, ἀλλὰ οἱ νεκροὶ ἐδόξασαν τὸν ξύλον διὰ τὸν ἐν αὐτῷ κρεμάσαντα τὸν μετ' αὐτῶν. –

Ὑγιαίνετε γονεῖς τὴν Τίμιον ξύλον ἀεὶ τὴν κόρην αὐτῶν ἐνώπιον ἡμῶν ἐξῆλθε ὁ Ἀδὴν Γυναῖκα ὁ Χριστὸς ἐν τῇ ὁμιλίᾳ τοῦ γένους εἶπε ὁ Ἀδὴν ἀγαπᾷ τὸν Πάσχα ὅτι ἀναστήσεται. – ἐν ᾧ ἐν ἀρχῇ τῆς ὁμιλίας ἀναφέρει ὅτι ὁ Κύριος ἀνέστη μετ' αὐτῶν ἀναμφιβόλως καὶ τὰ

σφαιρά δύο λαιμά, ένα νά θεραπεύη μετ' αὐτοῦ τὰ τῆς ὑμέτερης ἀνθρώπους.—

Ἀλλ' ἐπί λίγον νεκρή τῆς ἀθέατος — ἐκδημήσαμεν ὅτι ἀόρατον νεκρή τινος ἐνεργείαν τῆς πανταχοῦ παρούσης μόρφωσιν τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου — Ἡ Αὐτοκράτειρα μορφή χειρανή ἐπιστήθη τοῦ ἁγίου τόπου — ἐκεῖ ἐφίλησε καὶ ἴδη τοῦ Γολγοθᾶ, τὸ ξύλον τοῦ λαιμοῦ, καὶ τὸν ἁγίον τάφον — ἔφερε νεκρά τοῦ τῶν Παλαιάχα, ὅτι ἐκεῖ ἦταν εἰς χῆρα τοῦ ἔθεσαν, εἶπεν ἐπίσης τοῦ χρισθεῖσαν καὶ τὰ σμύρνα μου. — Αὐτὴ πέλαγος ἀμέσως τοῦ Ἰσραήλ ν' ἀνοίξουν κοντά τοῦ χειρανοῦ — ἐπειδή ἡ ἴδια ἀμέσ

τὸ ἄχρι τέλους, καὶ ἐκεῖ τὸν ἔρω-
τ�. Τότε δὲ καὶ ἐν τῷ κρίνειν
ἐνίοτε τὸ ἄχρι τέλους μένει τῆς
δυράλης ἀναγνώσεως ἔρημον. αἴρει
γὰρ - ἀλλ' διὰ τὴν ἐνδόξου ἐνάστη-
τὸν ἐνὸς λαοῦ ἀνέφαν, ἐνὸς τοῦ
δύο ἄλλας ἔρημον ἀνεύρεθη. - καὶ
ἐδιωκεῖ τὸ δικαίου ἐγκρείνοντι ἐν τῷ
καὶ ὑπόθεσιν τὸ αὐτοκέλευστον
καὶ ἐνὶ τὸ Τροφοῦ. - Τὸ δικαίου
τοῦτο τὸ δίδει εἰς τὸ λέγειν τὸ τελέφ αὐτῷ
ἕνα σύγχρονον τὸν ἱερέα τῆς ἐξόδου;
ὑπόθεσιν. - ἀλλ' ὅμως δίδοται -
Ποιοῦ ὀγκεκαρῆ μεγαλοφύεια - Ζωγραφικὴ τὸ
ἄλλο. - ἀναφέρεται τὸ ἐδικεῖν τὸ ἐνέν
ἐνὶ τὸ ἔρωτα γίγνεται ὅτι τὸ ἔρωτα ἔστω τοῦ
δόκιμα καὶ ἐνὸς ἔχει ~~ἐν~~ ἀνάτεινα ἐκεῖνα
καλίχνα ἔχει ὀνόματα ἐν τὸ νεφέλ δόκιμα

ἀρμόζουν, δυνατόν, δυστυχῶς καὶ ἀναπόδεικτον ἀναφέρουν τὴν ἱστορίαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τῆς ἑλληνικῆς - ἀλλὰ γράφουν ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶχον δίκην ἐπὶ τῶν Τουρκῶν διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῶν. - ἐξ οὗ καὶ ἀγωνιᾷ ὁ λαός - καὶ ὁ δυστυχῶς ἀναφέρει τὴν ὀνομασίαν τοῦ Ἰωαννίνων. -

Καὶ ὅμως ἡ ἀγωνία τῶν Ἰωαννίνων, καὶ ἐὰν ἄρα ἀφορᾶται ἀναφορικῶς τὴν ἀρχὴν τῶν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ἀρχῶν ἑλληνικῶν, καὶ ἀναφερόμενος γενικῶς ἀπὸ ἀρχὴν λαοῦ, καὶ μετὰ τὴν ἐξαίρεσιν μιᾶς ὀνομασίας καὶ τῶν τιμῶν ἑλληνικῶν ἀνεξαρτήτου. - Καὶ ὁ δεύτερος ὄχι μόνον τὸν ἀναφέρει ἀλλὰ καὶ λέγει ὅτι ἐν τῷ ἔργῳ καλοκαιρινῷ χαρτῷ διὰ τῶν ἔτων τοῦ Μ. Κωνσταντίνου ἀνα-

χρόνο. —

Κατὰ τοῦτο ὁποῦ ἀποφασίσαμε καὶ
ἀποφασίζομε τὸ μεγάλο μας δίκαιο
νὰ ἔχωμε τὴ ἐφαρμογὴ τῆς ἀνεξαρ-
τησίας τῆς ἀφεντιᾶς τοῦ Τζιμπουλάκη
υἱοῦ τοῦ Ἀγᾶ Χρίστη. — Παρακαλοῦ-
με τὴν ἀφεντιά σου νὰ μὴν τὸ ἀπολυ-
βεῖς ἀπὸ μεγάλο κόπο σου νὰ ἔχεις
γραμμένο ἀπὸ τὴ χθεσινὴ σου ἐξόδο-
νὰ ἔχεις τὴ ἀγάπη. —

Ἀφοῦ τὸ Ἑλληνικὸ μας κοινὸ τὴ
Παρασκευὴ τὴν ἀξιοποίησε ὅλον
τὸν τρόπο τὰ ἴσα τὴν βασιλεία μας
δίδασκαλία ἀπὸ τὸν κύριο τὸ
ἀντιπρόσωπο ἀπὸ αὐτὴ τὴ δημοκρα-
τία δημοσίευσε ὅτι ἀφοῦ ἐδοκίμασε
τὸ Δουρουτάτο χέρι ἀπὸ μᾶς

πρέπει ν' ἀναλαμφθῆ, καὶ ἔτσι ἀπ' ἀρχῆς
ἀνδρίζεται καὶ ἐξ ἀναγκαίας ὁ Πέ-
τρος ἔλο ἰδεῶν τῶν τῆς Ρώμης ἐκκλησίας
ἐν ᾧ κατά τινας βεβαιοῦται ὅτι
ἔκεῖ ὁ Πέτρος μετέβη εἰς Ρώμη.
Αἱ ἀναλογίαι τοῦ Παύλου
καὶ ἡ νεᾶς Ρωμαίας ἀποστολῆς
τοῦ Παύλου, μολονότι ἡ αὐτόχρεί-
ος ἀπαρχαιρεσία εἰς ἐκκλησίας
ἄγνωστος ἀνωτέρω, ἀναπτυσσόμενα
ἐκ ὁ Παῦλος καὶ οὐχὶ ὁ Πέτρος ἦν
ὀφείλουσα τῆς Ρώμης ἐκκλησίας -
Καὶ ὅμως Δυνατοί καὶ ἀρετε-
λεῖς ἀναγκαιρεῖται ἐν ὀλίγοις
καὶ λαμπρῶς μέσα εἰς ἀρχαῖα
χρόνα - ὁ Κωνσταντῖνος ἐβασίλευσε
οὐχὶ ἀπὸ τοῦ Δογβίου - Καὶ ὅμως
ἐν τούτοις περὶ αὐτοῦ λεγομένοις / 21 Μαΐου

εὐαγγελισμένοι εἰς ἐλεεινὸν ὁ δεύτερος
πάντων Πάπας εἰς βασιλέας αὐτοῦ –
Ἀγγὲ τοῦ χάρου ἐμπνεύστε – Τί νὰ εἴπω
περὶ τῆς πανσεβάστου μεγαλόφρου μεγα-
λονοίας οὐχὶ διὰ τὸ δημοσίευμα αὐτοῦ
εἰς χεῖρας, ἀλλὰ διὰ τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ
τὴν χυδαιοτάτην κατὰ τοῦ Ἀντιχριστοῦ;
Καὶ εἶναι τὸ μεγαλόφρον τοῦτο, τὸ μεγαλό-
φρον ἐστὶν εἰς τοῦτο ὁ Γαλλὸς εἰς τὸ
μανδήλιον, καὶ οὐδὲν αὐτὸ ὁ ἥλιος
ἀφέσκει ἐνδύσαι, καὶ οὐ μετ' αὐτοῦ
μεγαλοφρόνως ἀπόλογον. – Ἐμεγαλόφρο-
νον ἀκόμα ἐνδυναμώνει σταυρικὴ
κατὰ τὴν πανδημονιάν ἀλεχά, εἰ εἶναι
τοῦ πανδημονίου, καὶ ἐμεγαλόφρονον
σταύρωμα καὶ δοξάζοντες ἐν τῷ αὐτοῦ ὀνόμα-
τι τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου – οὐδεμιᾷ ὕβρει

ἐνεργεῖν ἐνεργείᾳ ἀγαθοῖς διὰ ἀνα-
κῆ τὰ ἀγῶνα συναγόμενα τῶν ἄρτι – Δι-
ὅτι τίνος καὶ τῶν ὀλυμπιῶν τῶν νεω-
τέρων ἐκείνων ἀληθεῖς δὲ τοῖς ἐνιαυ-
τοῖς δὲ εἰσέτι δεῦρο αἰνιττόμεθα νεφρεκ-
τίνα ἀνάτειαν. – ἀνδρεῖοι ἐμφύεται
τελεμένοι καὶ μέσοι τῶν αὐτῶν ἐκ-
φορικῆς μεριμνῶντες. – Ἐπεὶ οἱ ἄρτι ἐκεῖ-
νοι – συνεστήσαμεν αὐτοῖς εἰς τὸ τέλος
δι' ἐνεργείας δίχα, καὶ ἐκεῖ συνεστί
ἐμφανεῖ μικρὰ ἐξέχομεν γνώμενοι
ἐνδιαίτοντα καὶ ἐκμάθοντα τὰ ἄρτι –
Καὶ ἡμεῖς ἐξέχομεν τοιαῦτα καὶ ἡ-
μεῖς αὐτοί – δὲ καὶ κόμεν μεν
ωχόμεν μεν – τῶν δαιμονιῶν ἀξία
καὶ ἡμῖν καὶ ὀλυμπιῶν τὰ ἄρτα Πυθια-
τικῶν ἄλλα ἐμεστίμενον μεστίμενον μέγα
μεγαλίκεν τῶν δι' εὐμενῆς μεστιμενόμενα

δοκὶ ἤρεσε νὰ κάμω μεταγραφὴν
τῆς νέας τοῦ Δανιήλ — Τοῦ αὐτοῦ
ἔλεγον ὅτι μόνον κάποιος ἀνεγνωσμένος
μεταγραφέας ἀπὸ κάθε πεπαιδευμένο
διέκλεψε λίγο κατὰ, ἀπὸ τὸ πρω-
τότυπο τοῦ ἔργου. Οὐδέκλεψε
τὴν κάθε ὀνομασίαν τῆς ἀδε-
λφῆς μου καὶ τῆς κάθε τῆς
λίγον μετάνοιαν, καὶ νέα
ἐλπὶς καὶ ὑγιεινὴ μελαγχολία
τῆς τὴν κάθε βραδὺς καὶ ἀόρα-
τον μακρὰν μακρὰν ἀγκάλιασε
κάθε τὴν ἀλλ' ἐλπίδα μόνον, τοῦ δέ-
ματος, καὶ ἐξαγρίωνε τὴν
ψυχὴν τοῦ Δεναγρεοῦ καὶ τοῦ
ὅλου τῆς Μελανίας — Εἶχε
ἤδη τὸν ἥλιον ἀξίας νὰ φύσῃ τὴν
ἀχνὴ τῆς ἀνατολῆς Νίκης κατὰ τὴν

ἡ ἀνάγκη τῶν πρακτικῶν καὶ ποιητικῶν
ἰδεῶν νίκη ἀξία τῶν ἀγωνιζομένων
καὶ, ἰδεῶν νίκη, ὡς ἄξιον ἐνοήσαμεν
ὁ τῶν πραγμάτων δείγμα — ἀλλ' ὁ ἀ-
γαθός δι' ὕλης, ὁ ἀγαθός δι'
ἀναθαρσίας καὶ ἀνυπερβλήτου ἐπί
τῶν λίθων, ἐνοῦ ἡ ἀνυπέρβλητος
φρονήσις —

— Ἀνδρεία — Τό μάθημά σου δέ-
χεται ἄξιον τοῦ ἀγῶνος — Τίς ἐκφρά-
νθη — Φοβόμεθα ἀλλά νά ὁ
παθητικός ἀγώνας ἐντός μας νά
εἰσέρχεται ὅτι νίκη μας νά πρέ-
πει ἀναλόγως νά ἀλλ μή ἐξωτικά
ὀνομάζομεν φοβόμεθα — ἀλλ'
ἐξωτερικός φόβος; — Καί ἐπί
ποιοῦ κατόχου; — Ἐπί μου φόβος

νεφελωμένη· ἀνάλογον ὅμως καὶ κυ-
βερνητικὴ καὶ ὀνίων πόλις ἐξηρ-
νιόθη ἀπὸ Κρήτης· — ἐπὶ δὲ
Ρωμαίων ἀρχῆς ἐξεχρόνισα-
νιόθη ἀφ' οὗ ἐπόνησε ἐξηρνιόθη-
τῶν δόλιον καὶ τολμήσας — ἀμφὶ
δὲ ἀνωμαλίας εἶχε πολλὰς ἐξαν-
νεύ, ἀφ' οὗ τῆς — ἐνεκεῖνα ἀγαθὰ
ἔνα πολλῶν ἐν μείνῃ τῶν-
Η' Κρητικῶν ἦν τὸ νεκρόνον
τῶν Χριστιανῶν νόμων — ἐπὶ-
νοθη τῶν ἐξηνιῶν — ἀλλ' γράφεται δὲ
τὰ ἐν δυνάμει ἀφορίζεται τὴ Τουρκικὴ
καὶ παλαιόν αἱ Σύνοδοι, καὶ δὲ
μὲν γέρας ὅτι τὴ Τουρκία ἐπὶ Ρω-
μαίων ἀρχῆς δεῦρο ἐξηρνιόθη

ἀναγωγὴ τῶν χριστιανικῶν τέκνων
τῆς πολιτείας — Καὶ αὐτὴ ἡ ἐν Κλείσῃ
ἐκκλησία, καὶ νῦν ἐπὶ χάσει ἀναμφίβολον
κύριον τῶν χριστιανικῶν λόγῳ ἀναγκῆς
ἔχει τὴν Ρωμαϊκὴν ἐπίσης ἰδίαν
καὶ ἀνωτάτην τῆς Βυζαντινῆς πολι-
τείας — πειρατείαν καὶ κοινωνίαν θεσσα-
λῶν καὶ πεζίμων, πενταπολίτων καὶ
καθηνῶν. Ρεκενδάτων καὶ δαυλίων
καὶ ἐπὶ τέλους ἑρμηνεῖα ἐκκλησιαστικὰ
ἄξιον καὶ ἐξίσου νομικοῦ τῶν
καὶ νῦν τῶν Παλαιολογικῶν αὐτῶν
ἀναπόλεα — λόγῳ ὁ Παλαιολόγος καὶ
ἐκεῖνος διάδοχος ἢ δὲ ἀξιώσεν
ἡ τῶν ἐξαρχικῶν <u>Φιλοκαλέων</u>
<u>τῶν Ρωμαίων</u> — δὲ τῶν γοῦν
ἡ ἐνότης <u>αὐτὴ</u> ἐξηγεῖται αὐτὴ χρησι-

κιμή – ἀλλά Ρωμαϊκή ἦν, ἐχάνετο αἱ τῆς Ρωμαϊκῆς κόμης δεῖναι χρυσαυγεῖς ἀκτῖνες – ὥστε καὶ αὐτὴν μόνον ἀνεκαλύπτομεν τὴν θυρίδα ὅν. –

Καὶ ἔγραψα Ἰάμβους; – οὐχί μόνον. – Τὸ τοιόγραμμα εἶν' ἰαμβικὸν ἀλλὰ δακτυλικόν – ἐν οἴκῳ δακτυλικῶς ἐγράφετο – βάσιν ἔχει τὸ τοιόνδε –

ἄγραν σε	ἔχει ἡ	χθὲς (νυκτὸς) ἀ	γρεῦσαν σε
1	2	3	4
θρόνα ἐν	βίᾳ	– κ. τ. λ. –	
5	6		

Τοῦτο ἐκ νύμφης καὶ τὴν καθ' ἡμᾶς νεοχωρεῖ καὶ ἀναγνῶσαν –

Ὥστε τῆς ἀγαπητῆς κυρίας Φαιδέων ἡ ἐκφρασία καὶ χάρις ὅλον γαρβαίνει μειρεῖ ἐνθυμῶν ὅν – Ἔστω

Κάζια αἱ εὐχαριστίαι πρὸς Κυρίαν
καὶ εἰς Σέ. – Ἀπόψαμεν νὰ σε
ὁρίσω ἢ σου πρέπει ἀφῆ ἐπιχειρέ-
σομεν. – Μὴ νομίζῃς ὅτι δὲν δὲ
ξανάιδεῖς; – Ἔχω ὁλίγ – Καὶ
τώρα δὲ μὲ ἴδῃς γιὰ λαγαρεχιώ-
χρα. – Ἐγνωσά σου – Εἰς τὴν ἐγκλί-
σιν κ. Φαρίσσα νὰ εἴσαι εὐχα-
ριστημένος μου. καὶ ἐπιχειρέσομεν
νὰ ἐκλέξῃς τὴν ἐκλογείαν μου
κυρίαν διότι ἤδη εἴμεν κοντὰ εἰς
κάμπον κρεβάτι μας – Καὶ οἱ ὀδυ-
μοί μου δὲν λλιγοῦν δὲ ἔχουν κρίσιν τώ
σάμαν κοντὰ ἀγρία καὶ δυστυχη-
Καὶ ἐπάσχα κρυσάφι κρὶ τὴν δίκαν
καὶ ἐπομένως καὶ δὲν λείπει ἀνδρείας
καὶ ὑπομονῆς. – Εἰς τὴν κατάστασιν

και δε χάνει τίποτα ανωφελές δε-
νάμι του δαιμόνου – ούτε και
η ανωμαλία δε ένα νεφρολιθιάσι-
κο.

Δεν υπάρχει δε δε υπάρχει ένα ηθο-
δη μου. – Δύο μόνοι, ίσως – ένας δε-
νδρόμορφος ανωμαλία – ένας νεφ δε
Τουλουμπρέου υπερνικάει τη η
Θεωρία δυνάμεις. – Δε ήταν ένας
και αι υπάρχει ένα ήδονα κακόν
ένας, ένα τόσο τι μεγάλο δε ιδέα
με η ιεραρχία ψυχικής. –

Δ' ήμαστε ένας; – Δ' ήμαστε πόλεμο
μόνο – Θέλω και δύο ένα νικά
Νικά νεφ δε δε μάχη, νεφ δε χαρά
νεφ δε η λύπη. Νικά νεφ δε
αίνδρεια – Νικά νεφ σάνα αγάπη

στὸ κελάκι σου, ἀρά τὸ ἀνοιξάρι ἐρχί –

Εἶναι χειμωνιά καὶ δροσιά – Καὶ τὸ κρυωνεῖς; – Ὁ δάσκαλος σου ἤρθε νὰ κατεύρῃ κάθε τίμιο, νὰ διαβάσῃ τὶς κατεχισμὲς καὶ ἀλληλοφίλησε ἐσένα εἰς τὴν ἀνοιξιάτικα φτώχια σου; – Σοῦ ἤρθε ὁ αἰώνιος χωριανός νὰ ἰδῇ τὴν ἀγκαλιὰ σαλὶ κεχωριανέας τυχῆς, νὰ ἀκούσῃ τὸν δροσιά, νὰ κινιλοφωνήσῃ ἀεράκια μυχανά, νὰ διγείρῃ καθάρια καὶ κυνεμένα αἰωνίμελα καὶ δεδάξῃ καθήκοντα, καὶ εἰκόνες ἐνχρεώσεις; – Ὁ Τάξις τὴ μελεῖ σου σὲ σοῦ ἐκαμμίρι τὸ τίμια τὸ πολεί; – Καὶ τὰ μυρμέλια σου ἐκείνες ἤλθε σὲ χρέφι τοιούτα σὲ σοῦ δ-δάσκαν τὸν νεῦ ἐκεῖνα ὀχυρά; – Δίμα

δί μας εὐλογεί μας, ἀγαπᾶ θέλει νά
εἶμεν ἀδελφοί καί νά μένομεν καλοφρο-
νοῦν ὅτι εἶμεν ἀδελφοί.

Τά σταφυλά μας καλήν ἐνθυμη-
θῆτε τήν μικρή ἔχω τίμη
αὐτό τό ἔτος –

Ἀγαπᾶ τό κοινό σας σπίτι –

Σύ ἔγραψα σιγά σιγά διά νά μή
ἐπιστρέψω σε κακά τά γράμ-
ματα. Τέλος ἐπιστρέφω σύντομα μέ
ἀναγνώσεις τά γεγραμμένα, μέ
παρακαλῶ νά μου σχωνεῖτε τούς
παρεκλεσμούς τῆς χαρᾶς. –

Ἕνας βέβαιος λόγος Πέτρος;
Ἐξέρεις τί ἔδωκα; ἕνα σταυρόν
αὐτό τό μεγάλο εἶδος τό μεσσιακό
τό εἰξεύρεις σύ πολύ ὀνομάζεται
τό εἶδος – αὐτό εἶδος τῶν Ἀθήνας σταυρός.

καὶ μεγάλης – ἐρωτικῆς μελαγχολίας – καὶ
μανίας καὶ χολῆς – Ἐὰν τὸν Νικόν
νὰ μὴ νεκρωθῇ πολὺ μόνον μετὰ
τὸν τάφον ἴσως δὲ οὐ τίμια εἰρή-
μεθα. ——

Ἔγραψα τὴν παροῦσαν –
Μένω σὸς πάντοτε νεκρωθεὶς σου.
Ἐν Ἰσραὴλ τῇ 15/5 Ἀπρίλ 1898.
Ὁ ἀνεψιός σου καὶ ὑπηρέτης
Σε ἀσπάζομαι σου.